

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu
Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj) a soudců Ludvíka Davida a Jiřího Zemánka ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky **SUZAP Plzeň, s. r. o., v likvidaci**, se sídlem Ostružinská 355/17, Olomouc, zastoupené JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Vyšehradská 21, Praha 2, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 31. 1. 2013, č. j. 30 C 172/2007-239, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2013, č. j. 13 Co 218/2013-277, 13 Co 220/2013, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 9. 2015, č. j. 25 Cdo 1942/2015-356, za účasti Obvodního soudu pro Prahu 1, Městského soudu v Praze a Nejvyššího soudu jako účastníků řízení, a České republiky - Ministerstva financí, se sídlem Letenská 15, Praha 1, jako vedlejšího účastníka,

t a k t o :

- I. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 15. 9. 2015, č. j. 25 Cdo 1942/2015- 356, bylo p o r u š e n o právo stěžovatelky na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a právo na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.**
- II. Toto rozhodnutí se proto r u š í .**
- III. Ve zbývajících částech se ústavní stížnost odmítá.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předchozí průběh řízení

1. Ústavní stížností doručenou Ústavnímu soudu dne 14. 3. 2016 se stěžovatelka domáhala zrušení v záhlaví označených rozhodnutí obecných soudů, neboť má za to, že jimi bylo porušeno její základní právo na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), právo na zákonného soudce podle čl. 38 Listiny, kdy tato práva zaručuje též čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a právo na ochranu majetku dle čl. 11 Listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě (dále jen „Protokol“).
2. Z ústavní stížnosti a vyžádaného soudního spisu zjistil Ústavní soud zejména následující skutečnosti.
3. Stěžovatelka koupila dne 6. 5. 1996 od společnosti ULTRA 92, s. r. o., blíže specifikované nemovitosti, které tato společnost nabyla dne 1. 12. 1995 na základě smlouvy o prodeji privatizovaného majetku uzavřené s Fondem národního majetku ČR, a to i přesto, že Správa budov města Plzně (která je převedla na Fond národního majetku) byla povinna podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 87/1991 Sb.“) nemovitostmi do rozhodnutí o žádosti restituenta nedisponovat (k nemovitostem totiž uplatnil dne 27. 4. 1995 restituční nárok podle zákona č. 87/1991 Sb. J. K.). Dne 2. 11. 1999 nabyl právní moci rozsudek, kterým byla Správě budov města Plzně jako povinné osobě uložena povinnost vydat nemovitosti J. K.

jako oprávněné osobě, přičemž na základě tohoto rozhodnutí byl oprávněný J. K. zapsán na listu vlastnictví jako jejich vlastník.

4. Nyní napadeným rozsudkem obvodní soud zamítl žalobu stěžovatelky co do výše 41.704.719 Kč s příslušenstvím. Tato sporná částka představovala tržní cenu nemovitostí, které musela stěžovatelka vydat J. K., a dále ušlý zisk. Důvod k zamítnutí žaloby shledal obvodní soud především ve skutečnosti, že stěžovatelka předmětné nemovitosti nikdy nevladnla, neboť s ohledem na skutečnost, že v době probíhajícího schvalování privatizačního projektu nebylo ještě rozhodnuto o již uplatněném restitučním nároku J. K., tak za této situace nebylo možno tyto nemovitosti zahrnout do privatizace. Pokud přitom byly tyto nemovitosti přesto do privatizačního projektu zahrnuty a privatizovány, ačkoliv restituční nárok byl uplatněn a nebyl zamítnut, odporoval takový právní úkon ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 92/1991 Sb.“), a proto byl podle ustanovení § 39 tehdy platného občanského zákoníku absolutně neplatný. Jestliže tedy nemovitosti nemohly přejít na Fond národního majetku a ten je nemohl prodat právnímu předchůdci stěžovatelky, tak se touto nesprávnou privatizací na jejich vlastnických vztazích nic nezměnilo (tj. nemohly ani přejít do vlastnictví stěžovatelky) a až v důsledku rozhodnutí o restitučním nároku přešly z povinné osoby (Správy budov města Plzně) na J. K. jako na osobu oprávněnou. Proto soud uzavřel, že se stěžovatelka nemůže domáhat náhrady škody ve výši ceny nemovitostí, které musela vydat vlastníkov, neboť tyto nemovitosti fakticky nikdy nevladnla.

5. Městský soud nyní napadeným rozsudkem rozhodnutí obvodního soudu co do částky 41.704.719 Kč s příslušenstvím potvrdil, neboť odvolání neshledal důvodným. Uvedl, že podle Ústavním soudem zastávaného právního názoru, jenž převzala i rozhodovací praxe obecných soudů, je v případě restitučních sporů nutno uplatněné restituční nároky oprávněných osob považovat za nároky primární, a to i za cenu zásahu do již provedených majetkoprávních posunů. Z ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb. a ustanovení § 9 odst. 1 zák. č. 87/1991 Sb. přitom vyplývá, že dotčené nemovitosti nemohly být na základě schváleného privatizačního projektu platně převedeny do vlastnictví Ultra 92, s. r. o., a poté na stěžovatelku. Jelikož tedy byl převod od počátku absolutně neplatným právním úkonem z důvodu řádně uplatněného restitučního nároku, nemohlo dojít ani ke vzniku škody na straně stěžovatelky ve výši hodnoty předmětných nemovitostí (podle zásady *nemo plus iuris ad alium transfere potest uam ipse habet* – nikdo nemůže na jiného převést více práv než má sám).

6. Nejvyšší soud dovolání stěžovatelky v záhlaví označeným usnesením předsedy senátu odmítl, neboť neobsahovalo všechny zákonné náležitosti ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 občanského soudního řádu. Dle dovolacího soudu totiž stěžovatelka nevymezila, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, ačkoliv nezbytnou podmínkou projednatelnosti dovolání je právě vymezení jeho přípustnosti, kdy nepostačuje pouhá citace textu ustanovení § 237 občanského soudního řádu. Jelikož tedy dovolatelka nevymezila, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 až § 238a občanského soudního řádu, trpělo dovolání vadou, pro kterou nebylo možno v dovolacím řízení pokračovat, a tato vada nebyla v průběhu trvání lhůty k dovolání odstraněna.

II. Argumentace stěžovatelky

7. Stěžovatelka v ústavní stížnosti především tvrdí, že jí nebyla poskytnuta náležitá ochrana ze strany obecných soudů a dle dosavadního výsledku řízení by tak neměla nárok na žádné plnění, byť přišla o nemovitost zakoupenou v dobré víře. A to i přesto, že fatální protizákonné pochybení učinil orgán, kterému byl státem svěřen výkon pravomoci v

privatizačním procesu. Stěžovatelka napadeným rozhodnutím především vytýká, že se naprosto přičí obecným zásadám spravedlnosti, neboť postup obecných soudů byl značně formalistický, nemající zřetele na specifika případu (především zohlednění okolností, za kterých nabyla držbu předmětných nemovitostí). Obecné soudy tak pochybily, když ve zjevném rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva („ESLP“) neshledaly porušení čl. 1 Protokolu, ačkoliv došlo k narušení spravedlivé rovnováhy mezi jejími zájmy na straně jedné a legitimním cílem - ochranou práv skutečného vlastníka - na straně druhé, protože neobdržela žádnou kompenzaci za vydání předmětné nemovitosti. Dále pak stěžovatelka namítá nedostatečné odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu, které pokládá v tomto ohledu za nepřezkoumatelné a porušující zásadu předvídatelnosti soudních rozhodnutí. Nadto se obecné soudy nezabývaly skutkovým stavem ani s ohledem na posouzení dobré víry stěžovatelky, přestože zjištění, že osoba byla v dobré víře, zakládá nutnost poskytnutí ochrany jejímu vlastnickému právu. Rovněž tak stěžovatelka namítá, že soud I. stupně neprovedl všechny jí navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností a odvolací soud se řádně nevyrovnal s jí vznesenou námitkou spočívající v tomto chybném postupu.

8. Samostatně pak stěžovatelka napadá rozhodnutí dovolacího soudu, neboť v dovolání údajně jasně a srozumitelně vylíčila předpoklady přípustnosti dovolání, pročež je Nejvyšší soud neměl odmítnout. Tvrdí, že vymezila jak důvody dovolání, když uvedla právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, tak rovněž uvedla, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení. Navíc stěžovatelka rozporuje, že Nejvyšší soud rozhodl o jejím dovolání v nesprávném složení, neboť o odmítnutí dovolání rozhodl předseda senátu dle ustanovení § 243f odst. 2 občanského soudního řádu, ačkoliv o přípustnosti dovolání by měl rozhodovat v souladu s ustanovením § 243c odst. 2 občanského soudního řádu senát. Došlo tak k porušení základního práva na zákonného soudce dle čl. 38 odst. 1 Listiny.

III. Vyjádření účastníků řízení

9. Obvodní soud připomněl některé skutkové okolnosti případu a uvedl, že stěžovatelce nemohla vzniknout žádná škoda a chybí tedy jeden ze základních znaků občanskoprávní odpovědnosti podle ustanovení § 420 tehdy platného občanského zákoníku. Navíc stěžovatelka má pohledávku z titulu bezdůvodného obohacení vůči tomu, komu bylo poskytnuto plnění bez právního důvodu, tedy vůči společnosti, která žalobci nemovitosti neplatnou kupní smlouvou prodala, a jednak vůči J. K., za něhož vynaložila po dobu držby náklady spojené se správou nemovitostí. Pokud přitom zjištěný skutkový stav věci neumožňuje posoudit tuto pohledávku jako nedobytnou (není dosud zřejmé, že právo stěžovatelky na vrácení plnění již nemůže být uspokojeno), je opodstatněn závěr, že škoda, jejíž náhrady se stěžovatelka po vedlejších účastníkovi domáhá, dosud nevznikla.

10. Městský soud rovněž připomněl skutkové okolnosti případu a dále v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí, které považuje za souladné s právním názorem Nejvyššího a Ústavního soudu, a tudíž za správné. Zároveň dodal, že si není vědom toho, že by tímto rozsudkem nebo postupem soudu, který jeho vydání předcházelo, došlo k porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces nebo jiného práva chráněného Ústavou či Listinou. Takové porušení jistě nelze spatřovat v tom, že odvolací soud nerozhodl podle představ stěžovatelky.

11. Nejvyšší soud ve vyjádření uvedl, že důvody pro odmítnutí dovolání dostatečně vysvětlil již v odůvodnění svého usnesení, na něž odkázal, a které je v souladu s konstantní rozhodovací praxí dovolacího soudu. I podle judikatury Ústavního soudu a ESLP se totiž nevyžaduje, aby soud odpovídal na každou vznesenou námitku či otázku; to platí tím spíše o rozhodnutí soudu dovolacího, jímž se dovolání pro nedostatek náležitostí odmítá, které i dle

zákona může být jen stručné (§ 243f odst. 3 občanského soudního řádu). Ostatně je-li dovolání odmítáno proto, že nemá zákonné náležitosti, je dostatečným odůvodněním právě konstatování, o jaké náležitosti jde, a že je podané dovolání postrádá. Rovněž nyní napadené usnesení dovolacího soudu je proto odůvodněno závěrem, že dovolání postrádá vymezení předpokladů přípustnosti dovolání ve smyslu § 241a odst. 2 občanského soudního řádu a odkazuje na příslušnou judikaturu Nejvyššího soudu i na usnesení Ústavního soudu, jímž byla tato judikatura dovolacího soudu shledána ústavně konformní. Dále dovolací soud dodal, že závěr o absenci náležitého vymezení předpokladů přípustnosti dovolání stěžovatelky nemá důvod revidovat, navzdory obsáhlé, leč málo přesvědčivé argumentaci obsažené v ústavní stížnosti. Naopak uvádí, že rovněž obsáhlé, leč obligatorní náležitosti postrádající, bylo dovolání stěžovatelky. Pod bodem I obsahovalo jen reprodukci výroků soudů nižších stupňů. Pod bodem II nadepsaným „Přípustnost dovolání“ obsahovalo pouze sdělení, že dovolatelka má za to, že dovolání je přípustné dle ustanovení § 237 občanského soudního řádu, přičemž následuje jen citace tohoto zákonného ustanovení, která je však dle ustálené judikatury pro vymezení přípustnosti dovolání nedostačující (uvedení všech v úvahu přicházejících alternativ přípustnosti dovolání spíše svědčí o tom, že dovolatelka vůbec neměla jasno o tom, která z nich je naplněna právě v jejím případě). Pod bodem III nazvaným „Skutkové okolnosti“ je již z tohoto nadpisu zřejmé, že se zde stěžovatelka přípustností dovolání nezabývala. Ani v bodě IV nazvaném „Dovolací důvody“, i kdyby byl posuzován nejen dle názvu, ale i podle obsahu, konkrétní předpoklady přípustnosti dovolání, tak, jak je formuluje výše citovaná judikatura Nejvyššího i Ústavního soudu, vymezeny nejsou (pouhý výčet údajně chybných hmotněprávních závěrů a procesních postupů nižších soudů uvedený požadavek zákona nenaplnuje). Totéž platí i o bodu V (bez nadpisu, dovolatelka zde uvádí, že si je vědoma „nepřípustnosti dovolání jen proti výrokům o nákladech řízení“, přesto vyjadřuje přesvědčení, že i v těchto výrocích odvolací soud pochybil) a bodu VI (zde je obsažen jen dovolací návrh na zrušení napadených rozhodnutí ve vymezeném rozsahu a přiznání náhrady nákladů řízení). Důvodná pak dle Nejvyššího soudu není ani námitka porušení práva na zákonného soudce, neboť předseda senátu v dané věci rozhodoval o odmítnutí dovolání v souladu s ustanovením § 243f odst. 2 občanského soudního řádu. Poukaz stěžovatelky na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 878/15 (veškerá judikatura zdejšího soudu dostupná z: <http://nalus.usoud.cz>) považuje za nepřiléhavý, neboť tam uvedený závěr o porušení práva na zákonného soudce rozhodnutím předsedy senátu byl podmíněn předchozím závěrem, že dovolání nemělo být odmítnuto pro nedostatek náležitostí. Proto dovolací soud uzavřel, že je přesvědčen, že k porušení ústavních práv stěžovatelky napadeným usnesením nedošlo, a proto navrhl, aby byla ústavní stížnost odmítnuta, příp. zamítnuta.

12. Vedlejší účastník ve svém vyjádření uvedl, že závěry obecných soudů v posuzované věci jsou právně relevantní a nebyly jimi porušeny ústavněprávní principy, neboť obecné soudy v dané věci neměly ani nemohly dovodit právo na kompenzaci, tedy náhradu škody. Naopak námitky stěžovatelky považuje jen za polemiku v rovině „jednoduchého práva“, kdy postrádá konkrétní odůvodnění o tom, v čem byla práva stěžovatelky porušena. K námitkám směřujícím proti rozhodnutí dovolacího soudu pak vedlejší účastník dodal, že dovolatel je povinen vymežit, které z hledisek uvedených v ustanovení § 237 občanského soudního řádu považuje za splněné, když k projednání dovolání nepostačuje jen citace tohoto ustanovení, neboť v tomto ustanovení jsou čtyři rozdílné předpoklady přípustnosti dovolání. Takové dovolání proto trpí vadami dle ustanovení § 243 občanského soudního řádu, pro které nelze v dovolacím řízení pokračovat, a dovolání tak musí být odmítnuto a o jeho odmítnutí rozhoduje předseda senátu dovolacího soudu nebo pověřený člen.

IV. Replika stěžovatele

13. V replice k zaslaným vyjádřením stěžovatelka polemizovala s jejich obsahem, kdy se neztotožnila se závěry, že postupem a rozhodnutími obecných soudů nedošlo k zásahu do jí chráněných základních práv a svobod. K vyjádření Nejvyššího soudu uvedla, že se rozhodně neztotožňuje s tím, že řádně nevymezila důvody přípustnosti dovolání ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 občanského soudního řádu. Naopak ze samotného vyjádření Nejvyššího soudu k ústavní stížnosti je prý patrné, že jeho přístup je přepjatě formalistický, čímž se ocitá v rozporu s tezemi ve stěžovatelkou uvedeném nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 354/15 ze dne 19. 11. 2015. Nejvyšší soud se také nijak relevantně nevyrovnal se skutečností, že o dovolání rozhodoval v nesprávném složení, neboť o odmítnutí rozhodl předseda senátu dle § 243f odst. 2 občanského soudního řádu, ačkoliv o přípustnosti dovolání by měl rozhodovat senát. Námitka o porušení základního práva stěžovatelky na zákonného soudce dle čl. 38 odst. 1 Listiny je tak důvodná a nález Ústavního soudu I. ÚS 878/15 ze dne 16. 9. 2015 je v tomto ohledu zcela příhodný, neboť je z něj patrné, že o dovolání stěžovatelky neměl rozhodovat předseda senátu, ale senát.

V. Splnění podmínek řízení

14. Ústavní stížnost je přípustná (ustanovení § 75 odst. 1 *a contrario* zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o Ústavním soudu“), byla podána včas (ustanovení § 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu) a splňuje ostatní náležitosti vyžadované zákonem [ustanovení § 30 odst. 1, § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

VI. Vlastní hodnocení Ústavního soudu

15. Po prostudování ústavní stížnosti, vyžádaného spisu a vyjádření účastníků řízení a vedlejšího účastníka (včetně repliky stěžovatelky k těmto vyjádřením) Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

16. Ústavní soud ustáleně judikuje, že jeho úkolem je jen ochrana ústavnosti a nikoliv zákonnosti (čl. 83 Ústavy). Ústavní soud není povolán k přezkumu aplikace podústavního práva a může tak činit jen tehdy, jestliže současně shledá porušení základního práva, protože tato práva vymezují nejen rámec normativního obsahu aplikovaných právních norem, nýbrž také rámec jejich ústavně konformní interpretace a aplikace. Interpretace zákonných a podzákonných právních norem, která nešetří základní práva v co nejvyšší míře, při současném dodržení účelu aplikovaných právních norem, anebo interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, pak znamenají porušení základního práva či svobody.

17. Při posouzení nyní projednávané ústavní stížnosti považoval Ústavní soud nejprve za nezbytné zhodnotit stěžovatelčinu námitku, zda postupem Nejvyššího soudu (resp. způsobem vyřízení jejího dovolání) nedošlo k zásahu do jejího práva na spravedlivý proces a do práva na zákonného soudce, neboť – s ohledem na zásadu minimalizace zásahů Ústavního soudu do rozhodovací činnosti obecných soudů - pouze za situace, kdy by Ústavní soud shledal, že postup Nejvyššího soudu nebyl v rozporu s ústavně zaručeným právem na soudní ochranu stěžovatelky, by mohl přistoupit také k přezkumu toho, zda meritorní posouzení věci obecnými soudy bylo v souladu s ústavně chráněnými základními právy.

18. Jak plyne ze shora uvedeného, v nyní projednávané věci stěžovatelka poukazuje na svévolnou aplikaci normy podústavního práva, konkrétně ustanovení § 243c odst. 1

občanského soudního řádu, ve spojení s § 237 až § 239 citovaného zákona), a v tom spatřuje porušení svého práva na spravedlivý proces.

19. K tomu Ústavní soud nejprve připomíná, že z ústavního pořádku České republiky ani z judikatury ESLP (srov. např. rozsudek ze dne 17. 1. 1970 ve věci *Delcourt proti Belgii*, stížnost č. 2689/65) nevyplývá nárok na podání dovolání či jiného mimořádného opravného prostředku. Pokud by proto tzv. mimořádné opravné prostředky nebyly připuštěny vůbec, nepochybně by taková úprava z pohledu ústavněprávního obstála. Na druhé straně však platí, že jsou-li mimořádné opravné prostředky právním řádem připuštěny, nemůže se rozhodování o nich ocitnout mimo ústavní rámec ochrany základních práv jednotlivce, tzn. především práva na spravedlivý proces [viz např. nález sp. zn. Pl. ÚS 1/03 ze dne 11. 2. 2004 (N 15/32 SbNU 131; 153/2004 Sb.)].

20. Ústavní soud takto ve své judikatuře [za všechny příklady srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 1/03 ze dne 11. 2. 2004 (N 15/32 SbNU 131; 153/2004 Sb.)] ve vztahu k vyřízení dovolání ze strany Nejvyššího soudu opakovaně vyslovil názor, že je zcela nezbytné, aby rozhodnutí obecných soudů (tedy i soudu dovolacího) nejen odpovídala zákonu v meritu věci a byla vydávána za plného respektu k procesním normám, ale aby také odůvodnění vydaných rozhodnutí ve vztahu k zmíněnému účelu přiměřeně odpovídalo kritériím daným ustanovením § 157 odst. 2 in fine, odst. 3 občanského soudního řádu, neboť jen věcně správná (zákonu zcela odpovídající) rozhodnutí a náležitě, tj. zákonem vyžadovaným způsobem odůvodněná rozhodnutí, naplňují - jako neoddelitelná součást „stanoveného postupu“ - ústavní kritéria plynoucí z Listiny (viz čl. 38 odst. 1). Stejně tak musí Ústavní soud připomenout svoji předchozí judikaturu [srov. především nález sp. zn. IV. ÚS 128/05 ze dne 10. 5. 2005 (N 100/37 SbNU 355)], že dovolací soud si musí být při výkladu a aplikaci podmínek připuštění dovolání vědom toho, že účastník řízení jím vždy sleduje ochranu svých subjektivních práv bez ohledu na to, jaký jiný účel řízení o mimořádném opravném prostředku sleduje.

21. Zároveň Ústavní soud v minulosti opakovaně konstatoval [např. nález sp. zn. IV. ÚS 690/01 ze dne 27. 3. 2003 (N 45/29 SbNU 417) nebo nález sp. zn. II. ÚS 2070/07 ze dne 13. 12. 2007 (N 223/47 SbNU 935)], že ke znakům právního státu a mezi jeho základní principy neoddelitelně patří zásada právní jistoty. Její nezbytnou součástí je jak předvídatelnost práva, tak i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky. Tato předvídatelnost je vyjádřením postulátu, podle kterého se lze v demokratickém právním státě spolehnout na to, že ve své důvěře v platné právo nebude nikdo zklamán. Pouze takto předvídatelné chování naplňuje v praxi fungování materiálně chápaného demokratického právního státu a vylučuje prostor pro případnou svévoli. Proto postup soudu při poskytování soudní ochrany a také jeho následné rozhodnutí ve věci jako výsledek soudního řízení nesmí být pro účastníky překvapivé, pokud mají legitimní důvod očekávat určitý postup [viz nález sp. zn. I. ÚS 1312/11 ze dne 13. 3. 2013 (N 40/68 SbNU 413)]. Zásady právní jistoty a předvídatelnosti soudního rozhodnutí naopak opravňují účastníka řízení předpokládat, že soud zná právo a že bude výkladově jednoznačně ustanovení obecně závazných předpisů vykládat v souladu s jejich jednoznačností.

22. Zde uvedené se plně dotýká též rozhodování Nejvyššího soudu o přípustnosti dovolání, neboť nelze popírat, že úvahy dovolacího soudu při hodnocení přípustnosti dovolání (z hlediska faktického tedy při selekci případů, jimiž se bude Nejvyšší soud meritorně zabývat) se musí pohybovat v rámci mezí stanovených občanským soudním řádem, tak i obecnými principy vztahenými k právu na spravedlivý proces. Obecně přitom platí, že z rozhodnutí Nejvyššího soudu o odmítnutí dovolání pro nepřípustnost musí vyplynout, z jakého důvodu obsaženého v ustanoveních § 237 až § 239 občanského soudního řádu dovolací soud shledal podané dovolání nepřípustným, a poté musí tento závěr rozhodující senát také alespoň ve

stručnosti (viz § 243f odst. 3 občanského soudního řádu), byť jen s uvedením nosných důvodů, odůvodnit (srov. např. nález sp. zn. II. ÚS 1990/15 ze dne 5. 4. 2016).

23. Ústavní soud přitom nikterak nepopírá tvrzení Nejvyššího soudu, že judikatura Ústavního soudu a ESLP nevyžaduje, aby soud v odůvodnění rozhodnutí odpovídal na každou vznesenou námitku či otázku; stejně tak plně akceptuje, že toto platí obzvláště o rozhodnutí dovolacího soudu, jímž se dovolání pro nedostatek náležitostí odmítá, které i dle zákona může být jen stručné. Přesto ale musí toto rozhodnutí obsahovat nosné důvody, pro které dovolací soud shledal dovolání nepřijatelným, a nikoliv pouze citaci zákonné úpravy, neboť tento způsob odůvodnění by uvedené rozhodnutí činil fakticky nepřezkoumatelným. Ústavní soud ve své nálezové judikatuře již dříve uvedl, že zákonem předvídaná „stručnost“ může znamenat odkaz na příslušné ustanovení zákona pouze ve zcela jednoduchých případech, přičemž v případech, kdy subsumpce není jednoznačná, je nezbytné v odůvodnění rozvést právní úvahy soudu, a nikoli se spokojit pouze s nicneříkajícím odkazem na zákonná ustanovení (viz např. nález sp. zn. III. ÚS 3766/14 ze dne 12. 1. 2016). V opačném případě, tj. typicky když Nejvyšší soud např. pouze ocituje ustanovení občanského soudního řádu či obecnou judikaturu Nejvyššího soudu vztahující se k přípustnosti dovolání, aniž by však odpovídajícím způsobem reagoval na právní argumentaci předestřenou dovolatelem, se jedná o odůvodnění nedostatečné a ve své podstatě nepřezkoumatelné. Takto se totiž dovolatel fakticky z odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu vůbec nedozví, z jakých právních důvodů (na základě jakých právních úvah dovolacího soudu) bylo jeho podání odmítnuto jako nepřijatelné.

24. Ústavní soud rovněž nijak nepopírá závěry obsažené v usnesení ze dne 14. 6. 2016, sp. zn. III. ÚS 1784/16, na které odkazoval Nejvyšší soud ve svém vyjádření a které se týkají požadavků na vymezení přípustnosti dovolání; ty však nikterak neřeší náležitosti usnesení dovolacího soudu, jímž je dovolání odmítáno pro nepřijatelnost. Naopak touto otázkou se dostatečně zabývaly shora citované i další nálezy [viz například nález stejného senátu ze dne 17. 5. 2016, sp. zn. III. ÚS 1538/14], přičemž zde Ústavní soud připomíná, že precedenční síla kteréhokoliv nálezu převažuje nad silou usnesení [viz nález sp. zn. IV. ÚS 301/05 ze dne 13. 11. 2007 (N 190/47 SbNU 465)]. Kromě odmítnutí z formálních důvodů totiž Ústavní soud rozhoduje věc usnesením typicky v situaci, kdy zjišťuje, že její řešení nemá ústavní dimenzi. Pro toto tvrzení, že precedenční síla kteréhokoliv nálezu je nesrovnatelná s precedenční silou kteréhokoliv usnesení, lze pak najít oporu také v zákoně o Ústavním soudu. Jelikož je publikace soudního rozhodnutí všeobecně uznávaný předpoklad toho, aby mohl mít precedenční účinky, je významné, že na rozdíl od úpravy náleží, ustanovení § 59 zákona o Ústavním soudu dává Ústavnímu soudu prostor pro rozhodování, která usnesení publikuje. Zatímco tedy platí domněnka, že každý nález je způsobilý mít zobecňující význam, mezi usneseními by mohla mít určité precedenční účinky zpravidla jenom ta, která Ústavní soud vybral pro publikaci ve Sbírce náleží a usnesení Ústavního soudu (což však není případ usnesení, na něž Nejvyšší soud nyní odkazuje). Ustanovení § 23 ve spojení s ustanovením § 11 odst. 2 písm. i) zákona o Ústavním soudu navíc stanoví povinnost senátu Ústavního soudu, jak má postupovat v případě, že nesouhlasí s právním názorem obsaženým v nálezu. Z toho lze *a contrario* dovodit, že usnesení nejsou považována za závazná ani pro Ústavní soud, ani za obecně precedenčně významná (což ale samozřejmě neznamená, že nemohou mít za žádných okolností precedenční účinek a že by proto snad měla být zcela opomíjena).

25. Jestliže tedy Nejvyšší soud poukazuje na závěry vyřčené v judikatuře Ústavního soudu, je nanejvýš nezbytné, aby ve své rozhodovací praxi ctíl zejména ty závěry, které byly vysloveny v nálezech a které se bezprostředně dotýkají způsobu vyřízení dovolání ze strany Nejvyššího soudu [z poslední doby se jedná především o tyto nálezy: nález sp. zn. I. ÚS 2804/15 ze dne 19. 7. 2016, nález sp. zn. II. ÚS 3316/15 ze dne 31. 5. 2016, nález sp. zn. III.

ÚS 1538/14 ze dne 17. 5. 2016, nález sp. zn. II. ÚS 1990/15 ze dne 5. 4. 2016 nebo nález sp. zn. I. ÚS 878/15 ze dne 16. 9. 2015]. Jak přitom Ústavní soud připomíná, v citovaných nálezech opakovaně konstatoval, že z hlediska dodržení zásad spravedlivého procesu Ústavní soud zkoumá, zdali skutečně byl naplněn deklarovaný důvod nepřipustnosti podaného dovolání (v opačném případě, tj. při chybné aplikaci dotčených ustanovení občanského soudního řádu, by totiž bylo dovolateli upřeno právo na soudní ochranu a přístup k soudu a došlo by k odepření spravedlnosti - *denegatio iustitiae*) a také, zda z usnesení vyplývá, z jakých konkrétních důvodů dovolací soud shledal dotčené dovolání nepřipustným.

26. Pokud nyní rozhodující senát posoudil věc stěžovatelky optikou výše uvedeného, musí Nejvyššímu soudu vytknout, že z odůvodnění napadeného usnesení nelze vůbec seznat, z jakého konkrétního důvodu vlastně dospěl k závěru, že dovolání stěžovatelky považuje za nepřipustné. Jak přitom již bylo uvedeno, i odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu odmítající podané dovolání pro nepřipustnost musí splňovat alespoň požadavky předvídatelnosti a srozumitelnosti, kdy z něj musí být dostatečně patrné, na základě jakých důvodů dospěl Nejvyšší soud k závěru o nepřipustnosti projednávaného dovolání. Obzvláště za situace, kdy podané dovolání náležitosti stanovené zákonem (§ 241a občanského soudního řádu) potenciálně obsahuje, což je zcela zjevně i případ stěžovatelky. Ta totiž ve svém dovolání již na počátku výslovně uvedla (buť v obecné rovině), v čem spatřuje (v jakém právním závěru) dovolací důvody (nesprávné právní posouzení věci), přičemž posléze odkázala na mnohá rozhodnutí Nejvyššího a Ústavního soudu, se kterými měly být vyřčené právní závěry odvolacího soudu v rozporu. I v minimalisticky formulovaném odůvodnění napadeného usnesení tedy bylo s ohledem na shora uvedené povinnosti dovolacího soudu potřeba uvést, zda tvrzené námitky stěžovatelky, dle nichž bylo rozhodnutí obecného soudu v rozporu s předchozí judikaturou Nejvyššího soudu, jsou důvodnými či nikoliv. Přitom nemůže být sporu v tom směru, že nepostačuje skutečné důvody pro odmítnutí vyložit teprve ve vyjádření k ústavní stížnosti (jak v nyní posuzované věci Nejvyšší soud zřejmě učinil). Nyní posuzovanou věc ostatně nelze z hlediska skutkového stavu věci i (a to především!) jeho právního hodnocení (obzvláště pak s přihlédnutím k požadavku na dodržení obecné zásady spravedlnosti rozhodování) hodnotit jako bagatelní či jednoduchou tak, aby stačil pouhý odkaz na procesní zákonná ustanovení. Tento závěr činí Ústavní soud samozřejmě bez toho, že by se jakkoliv hodlal v této fázi řízení vyjadřovat k samotnému předmětu řízení a k důvodnosti uplatněného práva stěžovatelkou.

27. Kromě toho nelze odhlédnout rovněž od skutečnosti, že stěžovatelka doprovodila svou argumentaci též námitkami spočívajícími v porušení ústavně zaručených práv a svobod (především ve smyslu porušení principu spravedlnosti). Zde Ústavní soud připomíná (i s ohledem na argumentaci Nejvyššího soudu v jím podaném vyjádření), že ve své publikované judikatuře setrvale uvádí [viz opakovaně citované publikované usnesení sp. zn. III. ÚS 772/13 ze dne 28. 3. 2013 (U 5/68 SbNU 541)], že *jakákoliv námitka, jejíž podstatou je tvrzení porušení ústavně zaručených základních práv a svobod rozhodnutím nebo postupem odvolacího soudu v občanském soudním řízení, je uplatnitelná i jako dovolací důvod* podle § 241a odst. 1 občanského soudního řádu, ve znění zákona č. 404/2012 Sb., tzn. že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Jestliže tedy dovolatel namítne protiústavnost právních závěrů či postupu odvolacího soudu (což nyní stěžovatelka činila), je tím naplněn i dovolací důvod spočívající v tvrzeném nesprávném posouzení věci. Je pak úkolem dovolacího soudu se touto argumentací (při odmítnutí dovolání pro nepřipustnost alespoň ve stručné podobě) zabývat a vypořádat se s ní.

28. Ústavní soud dále zdůrazňuje, že povinnost dovolacího soudu odůvodnit své rozhodnutí tak, aby z něho byly patrné konkrétní důvody, které jej k odmítnutí dovolání vedly a aby jeho rozhodnutí nebylo z hlediska těchto vyřčených důvodů překvapivé, nemůže být zastřeno postupem, kdy dovolací soud vůbec neposoudí připustnost dovolání dle ustanovení § 237

občanského soudu řádu a namísto toho pouze formálně konstatuje vadu podaného dovolání, jež pokračování v dovolacím řízení údajně brání. Uvedený postup by totiž představoval formalistický způsob posouzení dovolání, který Ústavní soud zcela odmítá, neboť nectí základní principy, na nichž je založeno dovolací řízení z hlediska posouzení přípustnosti dovolání.

29. V souvislosti s tímto posouzením dovolání primárně jako vadným (a nikoli nepřipustným) se proto musí Ústavní soud v nyní projednávané věci nutně zabývat také tím, zda napadeným usnesením Nejvyššího soudu nebylo porušeno právo stěžovatelky na zákonného soudce.

30. K tomu je třeba nejprve připomenout, že právo na zákonného soudce představuje zcela neopominutelnou podmínkou řádného výkonu té části veřejné moci, která soudům byla ústavně svěřena. Na jedné straně dotváří a upevňuje soudcovskou nezávislost, na straně druhé pak představuje pro každého účastníka řízení stejně cennou záruku, že k rozhodnutí jeho věci jsou povolávány soudy a soudci podle předem daných zásad (procesních pravidel stanovených v procesních předpisech). Ústavní soud přitom opakovaně vyslovil [za všechny příklady srov. nálezy sp. zn. IV. ÚS 307/03 ze dne 27. 5. 2004 (N 76/33 SbNU 243)], že mezi základní podmínky práva na zákonného soudce náleží zákonné vymezení věcné, místní a funkční příslušnosti soudu a zákonné vymezení obsazení soudu (tzn. též, zda rozhoduje samosoudce či senát), což právě představuje podstatu námítky stěžovatelky.

31. Současná právní úprava posouzení přípustnosti dovolání obsažená v ustanovení § 237 občanského soudního řádu (ve znění zákona č. 404/2012 Sb.) výslovně stanoví, že o *přípustnosti* dovolání (ve smyslu citovaného ustanovení § 237) *má rozhodovat senát a nikoli samosoudce*. Tento závěr vyplývá především z ustanovení § 243c odst. 2 občanského soudního řádu, které uvádí, že „[k] *přijetí usnesení o odmítnutí dovolání z důvodu, že dovolání není podle § 237 přípustné, je třeba souhlasu všech členů senátu.*“ Senátní způsob rozhodování o nepřipustnosti dovolání lze také jednoznačně dovodit z důvodové zprávy k zákonu č. 404/2012 Sb. (www.psp.cz), která uvádí, že navržené ustanovení § 243c odst. 2 v sobě reflektuje nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11, kterým bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno stávající ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) s tím, že navrhované ustanovení zavádí kvalifikovanější způsob rozhodování o přípustnosti dovolání. Tyto závěry akceptuje rovněž odborná literatura (viz např. Svoboda, K. a kol.: *Občanský soudní řád: komentář*. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 770): „*K přijetí usnesení o odmítnutí dovolání z důvodu, že dovolání není dle § 237 přípustné, je třeba souhlasu všech členů senátu. Takové řešení (...) je výsledkem analýzy Ministerstva spravedlnosti, která byla vyhotovena v reakci na výše uvedený nálezy Ústavního soudu a dostatečně tak reflektuje názor Ústavního soudu kritizující způsob rozhodování o odmítnutí dovolání z důvodu, že dovolání není přípustné.*“

32. Ústavní soud poukazuje rovněž na ustanovení § 36c občanského soudního řádu, podle něhož „*Nejvyšší soud jedná a rozhoduje v senátech.*“ Podle navazujícího ustanovení § 36d odst. 1 pak platí, že „[n] *estanoví-li zákon jinak, předseda senátu nebo jím pověřený člen senátu může ve věcech příslušejících senátu provádět jen takové úkony, jimiž se nerozhoduje ve věci.*“ Z těchto ustanovení tedy dostatečně plyne, že obecným pravidlem rozhodování Nejvyššího soudu je rozhodování senátní a rozhodování samosoudcovské představuje výjimku z tohoto pravidla tam, kde to zákon výslovně připouští. Přitom, jak je přijímáno, každá výjimka z obecného pravidla by měla být vykládána zužujícím a nikoliv rozšiřujícím způsobem.

33. V citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/11, jehož nosné závěry nadále platí i přes změnu zákonné úpravy dovolacího řízení, přitom Ústavní soud uvedl, že skrze samotnou existenci soudnictví se manifestuje jak zákaz svémocného násilí uplatňovaného při řešení právních věcí, tak i státní mocenský monopol. Tyto aspekty osvětlují zásadní význam pravidel

upravujících přístup k soudům, jakož i pravidel upravujících procesní postupy a podobu opravných prostředků pro ochranu právního řádu. Odtud lze rovněž dovodit imperativ, dle kterého pravidla o přístupu k vyšším soudním instancím musí být formulována co nejurčitěji tak, aby byla co nejjasněji seznatelná pro jednotlivé osoby. To proto, že právě tato pravidla stanovují v jakých hranicích a jakým způsobem se má dotčená osoba domáhat svého práva. Dále zde Ústavní soud dodal, že není možné přehlédnout, že odmítnutí zabývat se případně i vadně procesně či hmotněprávně posouzenou věcí znamená riziko v podobě odepření spravedlnosti. To však, v případě věcí zatížených shora uvedenými vadami, resp. odmítajících poskytnout ochranu základním právům, není ústavněprávně tolerovatelné, a to navíc v situaci, kdy k odmítnutí není třeba ani jednomyslného rozhodnutí tříčlenného senátu [viz oproti tomu ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu] ani nerozhoduje žádné větší soudcovské těleso, které by bylo jakousi pojistkou proti možnému odepření spravedlnosti, resp. odepření ochrany základních práv.

34. Uvedené rozhodnutí Ústavního soudu tedy mělo za cíl učinit rozhodování o přípustnosti dovolání lépe předvídatelným, a ve své podstatě více odpovídajícím základnímu právu na spravedlivý proces v jeho širokém pojetí, na což reagovala právě novelizace občanského soudního řádu provedená shora citovaným zákonem č. 404/2012 Sb. Ta jednak stanovila jasnější podmínky pro určení přípustnosti dovolání z hlediska námitek spočívající v interpretaci a aplikaci právních předpisů, a také v souladu se shora citovaným nálezem určila, že o přípustnosti dovolání, v němž je namítáno právní posouzení věci, musí rozhodovat pouze senát, a to jednomyslně, a nikoli pouze předseda senátu či jeho jiný pověřený člen.

35. S ohledem na výše uvedené tedy musí Ústavní soud odmítnout, aby „první selekce“ případů s ohledem na nepřípustnost podaných dovolání byla prováděna již předsedou senátu (resp. jiným pověřeným členem senátu) tak, že podání, které by dle názoru předsedy neobsahovalo řádné vymezení podmínek přípustnosti dovolání, by odmítl tento samosoudece dle ustanovení § 243f odst. 2 občanského soudního řádu. Splnění předpokladu přípustnosti dovolání totiž nelze považovat za vadu, která (bez předchozí výzvy soudu) nebyla řádně doplněna nebo opravena (dle ustanovení § 241b odst. 3 občanského soudního řádu), neboť tento výklad by nectil závěry obsažené ve shora citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/11 a ani současné výslovné znění a také smysl zákona (viz především ustanovení § 243c odst. 2 občanského soudního řádu). Nadto, pokud by bylo skutečně jen na rozhodujícím soudci, aby sám vyhodnotil, zda nesplnění podmínky přípustnosti dovolání bude považovat za vadu, pročez bude postupovat dle ustanovení § 243f odst. 2 občanského soudního řádu, či se s tímto nedostatkem dovolání vypořádá předpokládaným způsobem dle ustanovení § 243c odst. 2 občanského soudního řádu, jevila by se tato interpretace neudržitelnou z důvodu nepředvídatelnosti rozhodování a rizika arbitrárnosti.

36. Smysl ustanovení § 243f odst. 2 občanský soudní řád totiž spočívá v „odbřemenění“ senátu Nejvyššího soudu pouze tam, kde podmínky pro meritorní projednání dovolání zcela jednoznačně nejsou dány: dovolatel např. vezme podané dovolání zpět a soudu tak není dána jiná možnost nežli řízení zastavit, dovolání bylo podáno opožděně nebo osobou, která k tomu není aktivně legitimována, dovolatel není zastoupen, nebyl zaplacen soudní poplatek anebo trpí obsahovými vadami, které k výzvě soudu nebyly odstraněny. Tyto případy lze zjednodušeně označit za jakousi „justiční malou násobilku“, která zpravidla nevyžaduje vůbec žádné sofistikované úvahy a interpretaci práva soudem, nýbrž postačuje zcela prostá aplikace těch zákonných ustanovení, která obsahují procesní podmínky řízení. Pokud tyto nejsou splněny, pak se samozřejmě soud nemůže podaným dovoláním věcně zabývat. Otázka přípustnosti dovolání z hlediska splnění podmínek dle ustanovení § 237 občanského soudního řádu však již představuje kvalitativně zcela odlišnou situaci: ve skutečnosti se totiž nejedná o „přípustnost“ dovolání v klasickém procesním smyslu, nýbrž daleko přesněji o

jeho „přijatelnost“. Je proto především na Nejvyšším soudu samotném, zda předestřenou věc bude považovat za natolik právně významnou (např. není prejudikována, je třeba sjednotit existující judikaturu anebo má být učiněn tzv. judikatorní odklon) či nikoliv. Takovéto rozhodnutí však zcela jednoznačně nemůže činit jediný samosoudce, nýbrž musí zůstat vyhrazena senátnímu rozhodování, což ostatně plyne i ze shora citované výslovné zákonné úpravy.

37. Ústavní soud znovu připomíná, že procesní pravidla (z hlediska obsazení rozhodujícího orgánu jakožto jednoho z klíčových aspektů práva na zákonného soudce) rozhodování o odmítnutí dovolání z důvodu jeho nepřipustnosti vymezené v ustanovení § 237 občanského soudního řádu jednoznačně upravuje ustanovení § 243c odst. 2 citovaného zákona, které jasně stanoví, že o odmítnutí dovolání rozhoduje senát, resp. že je dokonce třeba souhlasu všech členů senátu. Interpretace či aplikace dotčeného ustanovení ze strany Nejvyššího soudu, která nectí tato pravidla a spíše se snaží „posunout“ selekci případů z důvodu jejich nepřipustnosti na stav před nálezem sp. zn. Pl. ÚS 29/11, musí Ústavní soud (s ohledem na argumentaci vyslovenou v tomto nálezu) odmítnout jako striktně a neudržitelně formalistickou. Je totiž třeba mít vždy na paměti, že primárním principem dovolacího řízení je ochrana práv dovolatele, přičemž tento účel nemůže být zakryt faktickou selekcí případů ze strany dovolacího soudu (jakkoliv odůvodněnou reálnou „zahlceností“ Nejvyššího soudu množstvím nápadu). Jestliže tedy ve věci stěžovatelky Nejvyšší soud odmítl jí podané na základě ustanovení § 243f odst. 2 občanského soudního řádu pouze předseda senátu, nelze tento postup považovat za ústavně souladný. Obzvláště za situace, kdy rozhodující soudce zjevně musel fakticky zkoumat splnění předpokladu přípustnosti dovolání (což ostatně dostatečně vyplývá též z jeho vyjádření k ústavní stížnosti), byť tato pravomoc přísluší jediné a pouze senátu jako celku.

38. Nejvyšší soud tedy o dovolání stěžovatelky rozhodoval v nesprávném složení, neboť o odmítnutí dovolání rozhodl předseda senátu dle ustanovení § 243f odst. 2 občanského soudního řádu, ačkoliv o přípustnosti dovolání měl rozhodovat v souladu s § 243c odst. 2 občanského soudního řádu senát. Je tedy možno konstatovat porušení základního práva stěžovatelky na zákonného soudce dle čl. 38 odst. 1 Listiny. Zároveň Ústavní soud konstatuje, že došlo-li k odmítnutí dovolání pro údajné vady, aniž by však byla posuzována jeho přípustnost dle § 237 občanského soudního řádu, vedlo takové odmítnutí dovolání k odepření přístupu stěžovatelky k dovolacímu soudu a tím k porušení jejího práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Nejvyšší soud tak nejenom nedostatečně odůvodnil, proč považuje podané dovolání za fakticky nepřipustné (viz výše), nýbrž nedodržel ani procesní postup stanovený v občanském soudním řádu, čímž porušil stěžovatelčino právo na zákonného soudce.

VII. Závěr

39. Ústavní soud ze shora předestřených důvodů uzavírá, že Nejvyšší soud napadeným usnesením porušil stěžovatelčino právo na zákonného soudce a právo na spravedlivý proces, neboť napadené usnesení postrádalo náležitosti, které jsou na soudní rozhodnutí kladeny (především stran odůvodnění a náležitého vypořádání se s jejími argumenty), a rozhodl namísto tříčlenným senátem pouze jeho předsedou. Proto Ústavní soud podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a podle ustanovení § 82 odst. 3 písm. a) cit. zákona toto napadené usnesení zrušil.

40. Veden zmíněnou doktrínou minimalizace zásahů do rozhodovací činnosti obecných soudů Ústavní soud za této procesní situace již dále nepřezkoumával napadená rozhodnutí obvodního a městského soudu a ústavní stížnost v tomto rozsahu odmítl pro nepřipustnost.

Případný ústavněprávní přezkum by totiž byl za situace, kdy se Nejvyšší soud napadenými rozhodnutími soudů nižších instancí dosud řádně nezabýval, předčasný.

41. Úkolem Nejvyššího soudu bude posoudit daný případ znovu, přičemž je vázán právním názorem Ústavního soudu v tom směru, že musí znovu (a nyní již v senátu) posoudit stěžovatelkou podané dovolání v souladu s relevantními ustanoveními občanského soudního řádu.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat (§ 54 odst. 2 zákona o Ústavním soudu).

V Brně dne 11. října 2016

Vojtěch Šimíček
předseda senátu